

„Jedan albatros kružio je juče izgubljeno...Možda je čak sa Sumatre doletio na obale obog toplog mora.“

Z. Džumhur

Da bi se izbjegle bespotrebne i besmislene prepirke o onome o čemu nemamo pravo da sudimo, kao i da ne bismo gubili vrijeme zamarajući se raspravama koje za cilj nemaju ništa osim ispunjavanja sablasne prostorije disharmoničnim kricima, složićemo se da je ljepota u oku posmatrača, i da je naš individualizam, u pravom smislu te riječi, naš jedini posjed.

Monotonija je kobna, neuhvatljiva. Kao vrtlog u nemirnoj rijeci progutaće aspiracije, umjetnost, strast. Polako i na prstima, ušunjaće se u lobanje onih koji joj se nisu opirali, pustiće je da proteče njihovim venama i arterijama, polako, prožimajući. Niko nije istinski kriv što je monotonija izabrala baš njega. Ljudi je najčešće nisu ni svjesni. Oni žive kako im je okruženje pokazalo da treba, uče ono što je vlast propisala, a želje i potrebe moraju ukalupiti u izvjesna novčana primanja. Biti pomiren sa budućnošću koja ti, iz te tačke gledišta, ipak neminovno slijedi, priznati poraz prije no što je boj i otpočeo, odlika je onih nad čijim je životom monotonija uzela maha, prilikom čega ona ima moć i privilegiju da potisne mladog čovjeka u doživotnu čamu, uvjeravajući ga da smo osuđeni samo na bazičnu egzistenciju, epilog i egzodu, utrku štakora. Najtragičnija bol koju sebi čovjek može nanijeti je pristanak na postojanje u kom se ne osjeća živim, u kom srce ne zaigra pri služanju prvog takta drage kompozicije, gdje je hrana samo puko zadovoljenje životinjskog instikta, a sunce samo orbitira, ne miluje blijedu kožu i ne igra se sa lakim šiškama. U svijetu u kom pogled na sniježne lovćenske vrhove nije važan, gdje se talasima rugamo zbog buke koju dramatično i željni pažnje stvaraju, ponekad se, tu i tamo, pojavi onaj „čudak“ koji u turbulenciji ere u kojoj živi pronađe trenutak da zastane i upije nebesko plavetnilo, umoči od kucanja umorne prste u hladnu aprilsku vodu, a u mislima obgrli divovske kamene princeze, istočnjačke i zapadnjačke čuvarice doma moga.

Ja sam opozicionar svjetskog poretka. Živim za revoluciju uma i ne vjerujem u poslušnost prema autoritetima. Taj silan revolt proizilazi iz osjećaja da ne želim da budem jedna od mnogih, ne želim da budem rob tuđeg izbora.

Zahvalna sam mojoj majci koja me je od malena učila da su očekivanja drugih u vezi sa mojom budućnošću, ništa više od klopke i prepreke, kočnice moje imaginacije. Malo je onih sa razumijevanjem. Malo je onih koji nisu prestali da vrednuju zalaganje i trud, onih koji teže ka osjetu umjesto doživljaju, oni koji nisu zamijenili muziku sa zabavom, sliku sa fotografijom, hartiju sa mobilnim telefonom, putovanje sa prevozom.

Ja sam u potrazi za mojim ljudima. Postojimo i krijemo se negdje između plaćanja poreza i slušanja kasete Đorđa Balaševića. Tu smo negdje, čekamo zeleno na semaforu žureći na poslovni sastanak, razmišljajući o užarenom avgustovskom pijesku, radujući se suncu koje je upravo izvirilo iza one tamne, guste prilike. Idem i tražim. Tražim onog sličnog meni na obali hercegovačkoj. I pronaći ću. Jer, gdje bi se te sjetne duše krile ako ne tamo gdje gordost dodiruje nježnost, gdje čežnja ljubi razum, i sunce miluje, polagano, toplim dirkama.

Katarina Bigović
IVe